

Lieve mensen, gemeente van onze Hemelse vader en Jezus Christus,

Wat gebeurt er veel in dat kleine stukje evangelie dat Lucas aan Jezus' hemelvaart wijdt.

Laten we eens kijken naar de laatste bewegingen van Jezus, vlak voor zijn ten hemel opstijgen. Hij wendt zich tot de leerlingen en zegt *Zie, Ik zend over jullie uit wat de vader heeft beloofd... zet je daarvoor neer in de stad*. Die stad, dat is Jeruzalem... En in dat Jeruzalem ben je, als je vrede over je leven ontvangt en ervaart. Het gaat om een vrede die alle verstand te boven gaat. Het is een wonderlijke soort van vrede, namelijk zonder dat tegenstellingen verdwijnen. Waar op aarde tegenstellingen mensen tot tegenstanders maakt, tot vijanden en strijd, daar brengt het bijbels Jeruzalem ze samen. Dit is rust van omhoog ontvangen, die je omkleedt. Vrede, zielenrust, niet van hier, van

de aarde en de mens, maar van God, die in de hemel woont. De kracht van omhoog schenkt God ons.

Jezus geeft hier een bijzonder zedingsbevel. Want hij stuurt zijn leerlingen niet op pad, maar ze moeten juist ergens blijven. Blijf, blijf in de stad, om daar waar je bent de belofte van de Vader te ontvangen. Laat je daar bekleden met kracht van omhoog. Want zonder die kracht blijf je verlamd, val je ten prooi aan eigen angsten en uitzichtloosheid. Laat je toerusten met woorden van omhoog..., dan worden jullie weerbaar. Ja, dit was hard nodig in die onzekere tijden.

Het blijft in het midden of de vrede daadwerkelijk in de leerlingen is neergedaald. De volgende stap wordt beschreven, Jezus leidt de leerlingen nu tot nabij Bethanië, net buiten Jeruzalem. Waarom doet hij dat? De naam Bethanië verklapt het antwoord. Bethanië betekent namelijk ook 'huis van het droeve'. Het droeve hangt om de leerlingen

heen, na alles wat er is gebeurd, wat ze hebben doorstaan en ondergaan. Alsof Jezus ziet dat de hemelse hen vrede nog een maatje te groot is, neemt hij hen mee naar buiten. Naar een geestelijk kleinschaliger plek. Waar de vraag kan klinken: Hoe is het met jullie? 'We zijn eigenlijk huis van het droeve.' En met deze beweging zegt Jezus nog iets. 'We kunnen om het droeve lopen, erbij weggaan. Maar met het aankomen bij Bethanië onderkennen we onze droefheid, kijken we het aan, lopen er niet om heen.' Jezus weet van de droefheid, nu hij terugkeert naar zijn hemelse vader. Er is het besef van het einde, van voorbij gaan, van ophouden.

En dan doet Jezus dit *Hij heft de handen op en zegent hen...*

Hier wordt Jezus van pastor priester. Want in de Bijbel is het de priester die zegent.

Jezus heft de handen op en drukt daarmee uit: het handelen in de duisternis, dat wordt nu opgeheven en in relatie met boven

gebracht. Dan wordt het duistere lichter. Wat is het duistere? Dat is het lijden aan de wereldse tegenstellingen, die we zonder kracht van omhoog niet zelf onder de knie krijgen. Daarom moeten we door de knieën en knielen.

De wijze waarop je je als mens liet meeslepen door drang of drift, bijvoorbeeld in de woordenstrijd of de wedstrijd, het is vergeven, geen zand, maar zegen erover. Zegen voert ons voorbij de tegenpolen winnen of verliezen, waar de wereld zo hardnekkig van in de greep is.

Hij heft de handen op en zegent hen...

Het opheffen van de handen wil zeggen, dat het handelen dat hier last of druk, stress of zorg geeft, stopt, dat de druk eraf gaat. Het wil zeggen: nu komt mijn leven in een staat van lichter zijn, vrij van de last. En zegenen verwijst naar een andere vorm van vieren dan de overwinning. Er is een vieren voorbij de strijd van winnen of verliezen: zegevieren. Je dadendrang gaat over in vieren en loven, in

zegenen en je gezegend weten. Vieren.
Verbinden.

Jezus zegent hen. Zegenen, elkaar zegenen is het mooiste en hoogste wat we elkaar kunnen geven. Het is zeggen: de kracht die van boven komt drage je, dat wens ik je toe.

In deze zegenende beweging verdwijnt Jezus uit het zichtbare en wordt opgenomen in de hemel. Dat Jezus in de hemel wordt opgenomen wil zeggen, dat zijn lot niet afhangt van de aardse wetmatigheid van winnen of verliezen, van leven en sterven, van begin en einde. Hij is en blijft bewaard bij God, in het volmaakte woord van god, waar alles behouden blijft. Jezus is niet langer onderworpen aan aardse wetten. Hij is vrij. In het verborgene is Hij bij God..., net als zijn voorganger Elia.

We gaan naar Elia. Ook hij maakt zich op om de hemel te wagen. Hij gaat de weg van het einde. In een stormwind zal hij opvaren. Hij

gaat daarvoor op weg. Drie stadia gaat hij: van Gilgal naar Bethel, en van Bethel naar Jericho, en van Jericho naar de Jordaan in de woestijn. En daar nemen vurige paarden met wagen hem op... En in die weg naar het einde heeft Elia een metgezel. Want gemeente, we zien hier dat deze tekst een refrein heeft. Iets dat terugkeert. Steeds zweert Elisa bij de eeuwige: 'Ik zal u niet verlaten.' Tot drie keer toe zegt hij dat.

En er is nog een ander refrein: als de profetenzonen in Bethel en Jericho tegen hem zeggen dat Elia gaat hemelen, zegt Elisa 'Ik weet het', 'Zwijg stil.' Ook dit klinkt drie keer. Waarover je niet spreken kunt, zwijg daarover.

Zo gaan die beide tezamen, Elia en Elisa, naar de Jordaan. De Jordaan betekent, nu daal ik af in het water. En het water is beeld van de tijd. En dan pakt Elia de mantel als beeld van menselijke waardigheid en rolt die op, slaat er mee op het water en het water gaat uiteen...

De Jordaan heeft met afdalen te maken, met neerdalen... van ter helle, weet u wel? Van de diepste vernedering, gewaarworden dat de menselijke weg gaat van leven naar dood, naar einde, loslaten en onthechten. 'Ik zal je niet verlaten,' klinkt juist daar.

Dan zegt Elia: Wat kan ik je nog geven? Als je zo gehecht bent aan mij, wat kan ik je, nu ik weet dat ik ga, geven? Laat het dubbele van uw geest op mij komen, wenst Elisa. Dat ontvangen de eerstgeborenen in Israël, een dubbel deel. Eigenlijk vraagt Elisa dus: geef mij uw eerstgeboorterecht, opdat ik een gezegend kind ben.

En dan, na een intense reis wordt Elia - terwijl hij en Elisa aan het praten zijn, aan het Thoraleren, vol vuur, bezield - door een wagen van vuur en door paarden van vuur in een stormwind meegevoerd naar de hemel. Ja, het kan stormen en tegelijk kun je ten

hemel opstijgen. In de storm klimt Elia ten hemel.

En als Elia opstijgt in een stormwind staat er: en Elisa ziet het. Elisa ziet het gebeuren. Dit is het zintuiglijk zien voorbij: dit is inzien van het hart... dit is weten van de hemel, van het verbonden zijn van leven en dood, van water en vuur. *Mijn Vader, mijn vader...*

Elisa scheurt de mantel en keert terug naar de Jordaan. Nu de weg van de diepste rouw van het loslaten zich heeft voltrokken, kan hij gaan, opstaan en zelf de weg gaan. Dan neemt Elisa de mantel van Elia en hij slaat ermee op het water, beeld van de tijd... Het water splitst zich, zodat hij kan passeren naar de overzijde, hij, de nieuwe profeet, die ziet wat komt en gaat vanuit Gods woord.

Geestelijk vervuld van de kracht uit den hoge is Elisa. Terug naar het leven gaat hij, door de Jordaan heen naar het land waar het leven zich afspeelt.

In Elisa is de vrede gekomen van de kracht uit den hoge. Dan wijkt het water en kun je erdoorheen.

Aan de overkant zien de leerlingen uit Jericho hem komen. Ze zien Elisa komen, de glans van de geest van Elia over hem heen.

Oh ja, we zouden het bijna vergeten, nog even gaan we naar de Lucas lezing: daar zijn intussen de leerlingen van Jezus terug in Jeruzalem, de stad van vrede, en in grote vreugde zijn ze in de tempel, waar ze voorbij het droeve zijn geraakt, op eigen benen geloven, vol kracht. En in het heiligdom zegenen ze God – dat wil zeggen, hun oorsprong en hun bestemming.

Amen